

## ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7  
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444  
posta@uouu.cz, www.uouu.cz



Čj. UOOU-00974/21-54

Praha 21. září 2023

**Městský soud v Praze**

Slezská 9  
120 00 Praha 2  
ID DS: snkabbm

### Doplnění vyjádření žalovaného k obsahu žaloby

**Ke sp. zn. 15 A 68/2021**

#### **Žalobkyně:**

**CHAPS spol. s r.o.,**

IČ: 475 47 022, se sídlem Bráfova 1617/21, 616 00 Brno

zastoupená Mgr. Štěpánem Schenkem, advokátem se sídlem Vodičkova 710/31, 110 00  
Praha 1

(dále jen „žalobkyně“)

#### **Žalovaný:**

**Úřad pro ochranu osobních údajů**

IČ: 708 37 627, se sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

(dále jen „žalovaný“ nebo „Úřad“)

#### **Osoba zúčastněná na řízení:**

**David Koňářík**

Nar. 15. 1. 2001, bytem Za Mlýnem 1724, 253 01 Hostivice

(dále jen „osoba zúčastněná na řízení“ nebo „žadatel“)

Žalovaný na základě výzvy nadepsaného soudu učiněné v rámci ústního jednání dne 12. 9. 2023 doplňuje podané vyjádření k obsahu žaloby následovně.

## I.

### Rekapitulace řízení v předmětné věci

Osoba zúčastněná na řízení požádala dne 21. 12. 2020 žalobkyni o poskytnutí některých informací o jízdách řádech linkové dopravy. Předmětem nynějšího řízení je pouze část požadovaných (a dosud neposkytnutých) informací, konkrétně informace týkající se originálních ID zastávek a rozlišení označků. Žalobkyně žádost nevyřídila v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), přestože žadatel její postup při vyřizování žádosti napadl stížností podanou dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ.

Vzhledem k této skutečnosti se žadatel dne 26. 2. 2021 obrátil na žalovaného s podnětem, čímž se domáhal přijetí opatření proti nečinnosti žalobkyně. Žalovaný shledal, že žalobkyně byla nečinná, a proto jí opatřením ze dne 24. 3. 2021, č. j. UOOU-0974/21-11 uložil, aby vyřídila žadatelovu stížnost v souladu s § 16a odst. 5 InfZ, tj. informace poskytla, nebo rozhodla o odmítnutí žádosti, anebo stížnost postoupila žalovanému.

Dne 27. 4. 2021 se žadatel na žalovaného obrátil s dalším podnětem k přijetí opatření proti nečinnosti žalobkyně, neboť žalobkyně ani po obdržení opatření žalovaného ze dne 24. 3. 2021, č. j. UOOU-00974/21-11, nic neučinila.

Žalovaný proto dne 25. 5. 2021 vydal další opatření proti nečinnosti č. j. UOOU-00974/21-16, jímž žalobkyni přikázal, aby žadatelovu stížnost vyřídila postupem dle § 16a odst. 5 InfZ, tj. stížnosti vyhověla a žádost vyřídila poskytnutím informace nebo rozhodnutím o odmítnutí žádosti, anebo stížnost postoupila spolu se spisem a stanoviskem žalovanému. Toto opatření žalobkyně napadla žalobou a je aktuálně předmětem přezkoumání nadepsaného soudu v nyní probíhajícím řízení.

K výše uvedenému žalovaný dodává, že první opatření proti nečinnosti ze dne 24. 3. 2021, č. j. UOOU-00974/21-11, napadla žalobkyně žalobou, o které rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 10. 1. 2023, č. j. 11 A 112/2021-108, kterým žalobu žalobkyně odmítl. Městský soud v Praze konstatoval, že žalobkyně je veřejnou institucí, neboť u ní převažují znaky svědčící pro veřejnou instituci, a je tedy povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ, pročež se nemůže domáhat ochrany proti procesnímu úkonu žalovaného. V tomto smyslu Městský soud v Praze odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu formulované v prvním zrušujícím rozsudku vydaném v předmětné věci č. j. 7 As 239/2021-24, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že dospěje-li Městský soud v Praze „k závěru, že stěžovatelka skutečně je povinným subjektem ve smyslu § 2 zákona o informacích, je možné její žalobu odmítnout“ (bod 26 rozsudku).

Žalobkyně napadla výše uvedené usnesení Městského soudu v Praze kasační stížností, o které nebylo dosud rozhodnuto. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2023, č. j. 10 As 31/2023-43, nicméně této kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[...] tato věc se týká přezkoumání opatření proti nečinnosti – žalovaný stěžovatelce uložil, aby vyřídila stížnost žadatele o informace. To

*ovšem nutně neznamená, že stěžovatelka musí požadované informace poskytnout (to ostatně zdůraznil i městský soud v napadeném usnesení, bod 44). Stěžovatelka může poskytnutí informací odmítnout či zvolit možnost postoupení stížnosti žalovanému (§ 16a odst. 5 informačního zákona). Nelze přitom dopředu odhadovat, jakým způsobem bude žalovaný postupovat. Ničím nepodložené je i tvrzení o výši pokut. Podle NSS tak nelze uzavřít, že by stěžovatelce hrozila výkonem usnesení městského soudu jakákoli bezprostřední újma.“*

## II.

### K povaze žalobkyně jakožto veřejné instituce ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ

Žalovaný má za to, že žalobkyně je povinným subjektem (veřejnou institucí) ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ s plnou informační povinností. U žalobkyně převažují znaky typické pro veřejnou instituci.

Jediným společníkem žalobkyně je společnost ČD – Informační systémy, a.s., která může vůči žalobkyni uplatňovat rozhodující vliv, a je osobou ovládající ve vztahu k žalobkyni. Jediným akcionářem společnosti ČD – Informační systémy, a.s. jsou České dráhy, a.s., jejichž jedinou akcionářkou je Česká republika. Žalobkyně je tudíž prostřednictvím Českých drah, a.s. a ČD – Informační systémy, a.s. vlastněna státem. Kritérium nálezu Ústavního soudu ve věci ČEZ (sp. zn. IV. ÚS 1146/16 ze dne 20. 6. 2017) je tudíž splněno, neboť žalobkyně je zprostředkovaně ze 100 % vlastněna státem.

Zásadní vliv na posuzování kritérií dle nálezu Ústavního soudu ve věci Letiště Praha (sp. zn. I. ÚS 260/06 ze dne 24. 1. 2007) představuje majetková účast a role státu ve vztahu k žalobkyni, přičemž není podstatné, že stát do žalobkyně majetkově vstoupil až v roce 2017, neboť naplnění kritérií dle nálezu ve věci Letiště Praha se posuzuje v daný okamžik, nikoliv z pohledu historie majetkových vztahů.

Dále je třeba konstatovat, že s ohledem na způsob vzniku žalobkyně není naplněno první ani druhé kritérium nálezu ve věci Letiště Praha, neboť žalobkyně byla založena soukromoprávním jednáním a zřizovatelem byl soukromoprávní subjekt.

Třetí kritérium nálezu ve věci Letiště Praha naplněno je, neboť stát, byť nepřímo, vytváří jednotlivé orgány žalobkyně, což lze ověřit též ve sbírce listin v obchodním rejstříku.

Čtvrté kritérium nálezu ve věci Letiště Praha je také splněno, neboť stát je ve vztahu k žalobkyni ovládající osobou, byť může vykonávat pouze nepřímý vliv. Žalobkyně je ovládána společností ČD – Informační systémy, a.s., která je podrobena jednotnému řízení v rámci koncernu Českých drah a.s.

Páté kritérium nálezu ve věci Letiště Praha je (jak konstatoval Městský soud v Praze v usnesení ze dne 10. 1. 2023, č. j. 11 A 112/2021-108) naplněno přinejmenším do jisté míry, neboť žalobkyně je součástí koncernu Českých drah, a.s., které plní veřejný účel, přičemž účelem koncernu je dlouhodobé prosazování koncernových zájmů v rámci jednotné politiky. Tyto závěry potvrzuje výroční zpráva žalobkyně za rok 2020, ve které se uvádí, že žalobkyně usiluje o pozici významného poskytovatele služeb pro skupinu ČD, přičemž žalobkyně koordinuje svou obchodní strategii se záměry skupiny ČD-IS. Současně je třeba v této souvislosti upozornit na informace uvedené na webových stránkách povinného subjektu

(<https://www.chaps.cz/cs/aboutus>), které svědčí spíše o převažujícím veřejném účelu žalobkyně: „Asi nenajdete nikoho, kdo by se s našimi produkty a službami nikdy nesetkal. Z naší dílny pocházejí například systém vyhledávání spojení IDOS, rezervační systém pro cestující, který využívají České dráhy a ÖBB anebo plánovací systém linek, který plánuje jízdní řády městské hromadné dopravy v Praze a v Brně. Díky nám také na většině českých vlakových nádražích slyšíte hlášení o příjezdech a odjezdech vlaků a můžete díky nám používat In-kartu. Přispíváme a pomáháme s lepším cestováním nejen v Česku, každou hodinu, každý den. [...] V našem portfoliu jsou systémy, které zajišťují tvorbu jízdních řádů, optimalizaci vedení linek, oběhy dopravních prostředků, dopravní obslužnost, informační systémy pro cestující, pokladní a rezervační systémy, svoz, rozvoz, okružní jízdy, optimalizaci rozmístění středisek obsluhy v dopravní síti, sestavu plánu údržby komunikací, dopravní zabezpečení mimořádných událostí.“

S ohledem na výše uvedené má žalovaný za to, že u žalobkyně jsou splněny rozhodné podmínky dle nálezu ve věci ČEZ i dle nálezu ve věci Letiště Praha, a je proto veřejnou institucí a tedy i povinným subjektem dle § 2 odst. 1 InfZ s plnou informační povinností, nikoliv povinným subjektem s omezenou informační povinností vážící se ke smlouvě uzavřené mezi žalobkyní a Ministerstvem dopravy k zajištění vedení celostátního informačního systému o jízdních řádech (dále jen „CIS“).

Ke shora uvedenému je nutno upozornit rovněž na závěr Městského soudu v Praze obsažený v usnesení ze dne 10. 1. 2023, č. j. 11 A 112/2021-108: „Soud má za to, že z předmětu smlouvy a povinnosti žalobkyně zajistit softwarově CIS vyplývá, že originální ID zastávek a rozlišení označků je zjevně součástí plnění z této smlouvy. Jedná se o identifikátory, které se vztahují jen a pouze k CIS, který žalobkyně pro Ministerstvo dopravy zajišťuje. [...] Jde proto o součást CIS, který žalobkyně provozuje pouze z toho důvodu, že jí k tomu pověřilo ministerstvo. [...] Soud má tedy za to, že žadatelem požadované informace spadají do rozsahu smlouvy a žalobkyně je i ve vztahu k nim povinnou osobou. **Soud je však nadto v návaznosti na nově provedené dokazování přesvědčen, že žalobkyně je povinnou osobou i nad rámec smlouvy.**“ (zvýrazněno žalovaným).

K povaze žalobou napadeného opatření proti nečinnosti jakožto nezákonného zásahu dle § 82 a násl. s.ř.s

Žalovaný má s ohledem na výše uvedené za to, že žalobou napadené opatření proti nečinnosti není nezákonným zásahem.

Žalobkyně je povinným subjektem dle § 2 odst. 1 InfZ s plnou informační povinností. Žalovaný je věcně příslušným nadřízeným orgánem žalobkyně v řízení o stížnosti dle InfZ, neboť dle § 20 odst. 5 InfZ ve spojení s § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nelze nadřízený orgán žalobkyně určit.

Judikatura Nejvyššího správního soudu již dříve vyslovila, že ustanovení § 178 správního řádu je nezbytné interpretovat prizmatem předmětu úpravy správního řádu dle jeho úvodních ustanovení § 1 a 3, podle nichž správní řád upravuje postup správních orgánů při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy a nevztahuje se mimo jiné na právní jednání prováděná správními orgány, tedy na správu nevvrchnostenskou. Pro určení nadřízeného orgánu podle ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu je proto třeba pozitivní zákonné úpravy, kdy

zákon musí určit orgán, který má být nadřízeným správním orgánem jiného správního orgánu, nebo orgán, který má rozhodovat o odvolání, popřípadě orgán, který má nad jiným správním orgánem vykonávat dozor. Tuto vlastnost nelze pouze dovozovat. Úřad nezjistil, že by žalobkyně vykonávala veřejnou správu autoritativními formami, na jejichž procesní realizaci dopadá správní řád (tzv. vrchnostenskou veřejnou správu). Úřad nezjistil, že by určitý zákon stanovil její nadřízený orgán v procesním postavení správního orgánu ani orgán, který by nad ní měl vykonávat dozor v instančním slova smyslu (ve světle soudní judikatury nutno odlišit od dohledu zřizovatelského či odborného). Správním orgánem, který realizuje působnost v oblasti veřejné správy ve smyslu ustanovení § 1 správního řádu, je žalobkyně jen při vyřizování agendy dle InfZ. Ani způsobem podle ustanovení § 178 odst. 2 správního řádu nelze nadřízený orgán žalobkyně určit, neboť orgán, jenž by byl příslušný rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí žalobkyně v procesním postavení správního orgánu ve smyslu správního řádu, žádný zákon nestanoví.

Vzhledem k výše uvedenému byl žalovaný oprávněn vydat žalobou napadené opatření dle § 80 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Žalovaný zaujímá ve své správní praxi závěr, že pokud účastník řízení podá odvolání podle § 16 InfZ nebo rozklad podle § 152 správního řádu, je jeho cílem vydání rozhodnutí podle § 16 odst. 3 InfZ. Pokud účastník podá stížnost podle § 16a odst. 1 písm. a), b), c) či d) InfZ, je jeho cílem rozhodnutí o stížnosti podle § 16a odst. 6 či 7 InfZ. Je nerozhodné, zda výsledkem zákonného postupu má být rozhodnutí ve smyslu správního řádu, resp. meritorní rozhodnutí o žádosti. V těchto situacích, tzn. po podání odvolání, rozkladu nebo stížnosti, se po marném uplynutí lhůty pro rozhodnutí nadřízeného orgánu může účastník řízení domáhat opatření proti nečinnosti, přičemž stav nečinnosti nadřízeného orgánu po marném uplynutí lhůty pro rozhodnutí nastupuje objektivně.

Zejména je nutno zdůraznit, že lhůta pro rozhodnutí nadřízeného orgánu počne běžet i v situaci, kdy orgán prvního stupně *fakticky* odvolání, rozklad či stížnost spolu se spisem orgánu druhého stupně vůbec nepředloží. K tomu lze odkázat na bod 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015–20, podle něhož *„lze tedy shrnout, že v odvolacím řízení je to odvolací správní orgán, kdo je procesně „odpovědný“ za bezprůtahový průběh odvolacího řízení. Účastník řízení, který má za to, že se v odvolacím řízení projevují průtahy, proto musí svou snahu o nápravu směřovat především vůči odvolacímu orgánu. To jistě nevylučuje, aby se nad tento rámec z důvodů praktických (urychlení vyřízení věci a její řešení bez zbytečných formalit a prostojů) snažil o nápravu i přímo u prvostupňového orgánu. Pro úspěch případné navazující soudní ochrany účastníka řízení je nicméně klíčové, aby se tento obrátil postupem podle § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu na odvolací správní orgán. Je na odvolacím správním orgánu, aby si na základě žádosti účastníka opatřil u prvostupňového orgánu potřebné informace o dosavadním průběhu odvolacího řízení a zjednal nápravu, bude-li to namístě. [...] Nečinnost prvostupňového správního orgánu je v tomto smyslu plně přičitatelná odvolacímu správnímu orgánu, neboť je to v posledku odvolací orgán, který je jednak hlavním aktérem řízení o odvolání, jednak je zpravidla tím, kdo má nástroje k odstranění nečinnosti správního orgánu prvního stupně (§ 80 správního řádu). Je věcí veřejné správy jako celku, aby navenek*

*vůči účastníkům řízení vystupovala jednotně a zákonným způsobem a aby její jednotlivé články postupovaly v patřičné vzájemné koordinaci a bez průtahů“.*

Dále je možno připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 9 As 294/2015–48, který v bodech 40 a 41 dospěl k následujícím závěrům: „Výše uvedené závěry [rozsudku č. j. 2 As 198/2015-20] lze plně aplikovat i na tvrzený nezákonný zásah spočívající v nepředložení spisového materiálu nadřízenému orgánu pro řízení o stížnosti dle § 16a zákona o informacích. Právní úprava předání/předložení spisu a počátku běhu lhůty pro vydání rozhodnutí nadřízeného/odvolacího orgánu se v úpravě správního řádu a zákona o informacích v podstatných okolnostech pro posouzení věci neliší (srov. § 16a odst. 5 a odst. 8 zákona o informacích a § 88 odst. 1 a § 90 odst. 6 správního řádu). [...] Žalobce má možnost se po uplynutí lhůty pro předání spisu (7 dnů) a lhůty pro rozhodnutí o stížnosti (15 dnů) domáhat ochrany proti nečinnosti nadřízeného orgánu prostředky podle správního řádu“.

S ohledem na výše uvedené žalovaný uzavírá, že k vydání žalobou napadeného opatření přistoupil též u vědomí výše citované judikatury, neboť sám žalovaný se postupem žalobkyně ocitl v nečinnosti při vyřizování žadatelovy stížnosti.

### III.

Žalovaný proto opětovně navrhuje, aby nadepsaný soud předmětnou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Mgr. Lenka Kopřivová  
vedoucí oddělení rozhodování